

РЕШЕНИЕ

№ 559

гр. София, 03.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 27.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **11865** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.87 ЗУБ, вр. пар.55 от ДР към ЗИД на ЗУБ (Д.в. бр.89/16.10.2020 г.), вр. чл.145 - 178 АПК.

Образувано е по жалба на А. Ш. Р., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в С., гражданин на С., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.3, чрез адв. Л. Ф., срещу Решение № 2338 от 11.11.2020 г. на заместник председателя на ДАБ, с което на основание чл.77, ал.3, вр. чл.13, ал.2, т.1 ЗУБ е прекратено производството за предоставяне на международна закрила, образувано на основание чл.68, ал.1, т.1 ЗУБ. Жалбоподателят поддържа, че административният акт е издаден в нарушение на чл.35 и чл.36 АПК, при неизяснена фактическа обстановка, липса на анализ на релевантните обстоятелства и незаконосъобразен извод, че не са налице предпоставките за продължаване на производството за предоставяне на международна закрила. Сочи, че решението не съдържа мотиви относно основателността на молбата за закрила, свързана с обстановката в страната по произход С., и противоречало на чл.8 и чл.9 ЗУБ. Посочва, че е получил статут в Д. и след посещение при баща си в Гърция е задържан от полицията и са му отнети и унищожени документите. В допълнителна молба от 04.01.2021 г. излага съображения за наличие на правен интерес от предоставяне на хуманитарен или бежански статут в България.

Ответникът заместник председател на ДАБ оспорва жалбата, чрез юрк. Ч..

Представителят на СГП намира жалбата за неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след като взе предвид

наведените в жалбата доводи, становището на представителя на СГП и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Производството пред ДАБ е образувано въз основа на молба за закрила вх.№ УРИ 105400-761 от 03.08.2020 г. по описа на Дирекция „Миграция“ – МВР и вх.№ УП 15664 от 07.08.2020 г. по описа на ДАБ. Самоличността на чужденеца е установена с декларация по чл.30, ал.1, т.3 ЗУБ, тъй като не представил пред ДАБ лични документи. В регистрационен лист № УП 15664 от 07.08.2020 г. чужденецът посочил, че всичките му роднини – майка, баща и 6 братя и сестри, се намират в Д. и имат предоставен статут.

На проведено на 12.08.2020 г. интервю кандидатът заявил, че на него, родителите, братя и сестрите му е предоставен статут в Д.. Семейството напуснало С. през 2015 г. нелегално. Достигнало нелегално до Д. през 2016 г., където им бил предоставен статут и получили документи. След това отишъл легално в Гърция, където без обяснение властите му взели всички документи и го изпратили в Турция. Оттам влязъл нелегално в България на 15.07.2020 г. и в С. се предал на полицията.

Въз основа на тези данни и на основание чл.67а, ал.2, т.1 ЗУБ с Решение № ДХ-8589 от 13.08.2020 г. на ДАБ е образувано производство за определяне на държавата, компетентна да разгледа молбата на А. Ш. Р. за международна закрила.

На отправеното запитване за обратно приемане по реда на Регламент (ЕС) № 604/2013 датските власти отговорили с отказ. Според документа, лицето е кандидатствало за международна закрила в Д. на 02.11.2015 г. и на 16.08.2016 г. е получило субсидиарна закрила. Това обстоятелство определяло неприложимостта на Регламент (ЕС) № 604/2013.

С Решение № 13366 от 09.09.2020 г. на ДАБ е прекратено производството за определяне на държавата, компетентна да разгледа молбата за закрила и е продължено производството за предоставяне на международна закрила на А. Ш. Р.. Основанието за това е, че чуждият гражданин не попада в обхвата на Регламент (ЕС) № 604/2013 г. поради предоставена му международна закрила в Кралство Д..

С молба вх.№ КП-1283 от 08.09.2020 г. до ДАБ чужденецът заявил желание да се върне в Д., където му е предоставен статут, и поискал да бъде трансфериран. В преписката се съдържа отговор на това искане - писмо изх.№ КП-1283/1 от 09.09.2020 г. на директора на Дирекция „КПМЗ“ при ДАБ, според което връщането на лица от Република България в Кралство Д. се осъществява по реда и условията, предвидени в Спогодба между двете правителства за обратно връщане на лица, според която компетентен орган е Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР.

Постановено е оспореното Решение № 2338 от 11.11.2020 г. на заместник председателя при ДАБ, с което на основание чл.77, ал.3, вр. чл.13, ал.2, т.1 ЗУБ е прекратено производството за предоставяне на международна закрила. Мотивите на административния орган са, че на кандидата вече е предоставена международна закрила в друга държава членка – Кралство Д..

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на А. Ш. Р. на 13.11.2020 г. Жалбата, по която е образувано съдебното производство, е подадена на 26.11.2020 г., т.е. в срока по чл.149, ал.1 АПК, от надлежна страна – участник в

производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл.77, ал.3 ЗУБ (редакция в сила от 16.10.2015 г.), вр. пар.55 от ДР към ЗИД на ЗУБ (Д.в. бр.89/16.10.2020 г.), по предложение на интервюиращия орган, когато са налице условията, предвидени в този закон, или по молба на чужденеца председателят на Държавната агенция за бежанците прекратява производството за предоставяне на международна закрила.

По силата на чл.48, ал.1, т.2 ЗУБ председателят на ДАБ разполага с правомощие да прекрати производството за предоставяне на международна закрила, а нормата на чл.52 ЗУБ му предоставя възможност да делегира това своя правомощие в полза на заместник председателя на ДАБ. Това е сторено със Заповед № РД05-116 от 14.02.2017 г., с която председателят на ДАБ е делегирал на Д. И. - заместник председател на ДАБ правомощието по чл.48, ал.1, т.2 ЗУБ.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган. Противно на твърденията в жалбата, същият е мотивиран от фактическа и правна страна, като при постановяването му не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защите на засегнатото лице или ако не бяха допуснати органът би постановил решение в противен смисъл. В преписката се съдържа предложение рег. № УП-15664 от 23.09.2020 г. на интервюиращ орган при ДАБ за прекратяване на производството за международна закрила на основание чл.77, ал.3, вр. чл.13, ал.2, т.1 ЗУБ. Спорът между страните е изцяло материалноправен – относно отечената допустимост на производството за предоставяне на международна закрила. В този смисъл, доводите на жалбоподателя за наличие на основания по чл.8 или чл.9 ЗУБ за предоставяне на бежански или хуманитарен статут са изцяло неотнормирани. Предмет на съдебния контрол за законосъобразност не е отказ за предоставяне на закрила, а отричането на допустимостта на производството по ЗУБ.

Основание за това административният орган е намерил в нормата на чл.13, ал.2, т.1 ЗУБ (редакция в сила от 16.10.2015 г.), вр. пар.55 от ДР към ЗИД на ЗУБ (Д.в. бр.89/16.10.2020 г.) към датата на подаване на молбата за закрила, регистрирана в ДАБ на 06.08.2020 г. (преди измененията в Д.в. бр.89/16.10.2020 г.), според която производството за предоставяне на международна закрила не се образува, а образуването се прекратява, когато чужденецът има предоставена международна закрила в друга държава - членка на Европейския съюз.

Тази национална норма съответства на основанието за недопустимост на молбата за закрила по чл.33, пар.2, б. "а" от Директива (ЕС) 2013/32/ЕС: Държавите-членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима единствено ако друга държава-членка е предоставила международна закрила. В случая, последното обстоятелство не е спорно и се установява от отговора на компетентните власти на Кралство Д. – по молба от 02.11.2015 г., с решение от 16.08.2016 г., на А. Ш. Р. е предоставена субсидиарна закрила.

Според мотивите на Решение на СЕС от 19.03.2019 г. по съединени дела С-297/17, С-318/17, С-319/17 и С-438/17, съгласно член 33, параграф 2, буква а) от Директивата относно процедурите (Директива 2013/32/ЕС) държавите членки могат да приемат, че дадена молба за международна закрила е недопустима, когато друга държава членка е предоставила международна закрила. Като предвижда възможността

съответната държава членка да отхвърли подобна молба като недопустима и в случаите, в които на кандидата е предоставена само субсидиарна закрила в друга държава членка, тази разпоредба разширява предвидената по-рано в член 25, параграф 2 буква а) от Директива 2005/85 възможност, която допуска такъв отказ само когато на заявителя е предоставен статут на бежанец в друга държава членка (т.58 от мотивите на решението на СЕС). Съобразно даденото тълкуване и предвид предоставената на жалбоподателя субсидиарна закрила в Кралство Д., случаят му попада в приложното поле на чл.33, пар.2, б.“а“ от Директива 2013/32/ЕС. Всъщност в сравнение с Директива 2005/85, която я предхожда и урежда единствено процедурата за убежище, Директивата относно процедурите, която е приета на същата дата, както и Регламент „Д. III“, урежда разширяване на приложното си поле по отношение на молбите за международна закрила. Следователно допълнителното основание за недопустимост по член 33, параграф 2, буква а) от Директива 2013/32/ЕС е въведено в този по-широк нормативен контекст, като тази директива позволява на държавите членки да отхвърлят като недопустима молба за убежище и в случаите, когато в друга държава членка на кандидата е предоставена само субсидиарна закрила, но не и право на убежище (т.71 от цитираното решение на СЕС).

Именно това е основанието за отказа на компетентните власти на Кралство Д. за обратно приемане на чужденеца на основание разпоредбите на Регламент „Д. III“ - дадена държава членка не може валидно да иска от друга държава членка да поеме отговорност или да приеме обратно, в рамките на процедурите, предвидени от този регламент, гражданин на трета страна, който е подал молба за международна закрила в първата от тези държави членки, след като му е предоставена субсидиарна закрила от втората от тях (т.78 от цитираното решение на СЕС). На практика в този случай законодателят на Съюза приема, че тази молба за международна закрила трябва да бъде отхвърлена по-скоро с решение за установяване на недопустимостта на основание член 33, параграф 2 буква а) от Директивата относно процедури, отколкото с решение за прехвърляне и оставяне без разглеждане на основание член 26 от Регламент „Д. III“ (т.79 от цитираното решение на СЕС). С тези мотиви на втория въпрос по съединени дела С-297/17, С-318/17 и С-319/17 Съдът е отговорил, че в случай като разглежданите в тези дела член 33 от Директивата относно процедурите следва да бъде тълкуван в смисъл, че позволява държавите членки да отхвърлят молба за убежище като недопустима на основание на този член 33, параграф 2, буква а), без да е необходимо да прилагат приоритетно предвидените в Регламент „Д. III“ процедури по поемане на отговорност или по обратно приемане.

В случая, кандидатът не твърди, че предоставената му субсидиарна закрила в Кралство Б., не предоставя социална закрила, гарантираща жизнения му минимум, процедурата за убежище в тази държава членка е страдала и продължава да страда от системни недостатъци, поради което съдът намира за неотнормими съображенията в т.88 – 92 от цитираното решение на СЕС.

За жалбоподателят не съществува интерес от предоставяне на статут на бежанец в България, отделно от предоставената в Кралство Д. субсидиарна закрила. За тези случаи, според т.100 от мотивите на решението на СЕС, останалите държави членки могат да отхвърлят като недопустима подадената до тях от заинтересованото лице нова молба на основание член 33, параграф 2, буква а) от Директивата относно процедурите, тълкуван с оглед на принципа на взаимно доверие, а в този случай предоставилата субсидиарна закрила държава членка (в случая Кралство Б.) е длъжна

да възобнови процедурата по получаване на статут на бежанец. Отново следва да се отбележи, че жалбоподателят не излага подобни твърдения в молбата си, а заявява единствено желание да бъде трансфериран обратно в Б..

В идентичен смисъл е Определение на СЕС от 05.04.2017 г. по дело С-36/17 - законодателят на Съюза е приел, че молбата за международна закрила, подадена от гражданин на трета държава като този по главното производство, трябва да бъде отхвърлена с решение, с което на основание член 33 от Директива 2013/32 се установява, че тя е недопустима, отколкото с решение за прехвърляне и оставяне без разглеждане съгласно член 26 от Регламент № 604/2013, което влече известни последици, в частност относно способите за обжалване на решението за отхвърляне на молбата. Този извод не е пречка да се постигнат целите, споменати в съображение 5 от посочения регламент, а именно, от една страна, да се осигури ефективен достъп до процедурите за предоставяне на международна закрила, и от друга страна, да не се компрометира бързата обработка на молбите за международна закрила, тъй като гражданин на трета държава като този в главното производство вече се ползва от международна закрила.

Съдът приема за неотнормимо Решение на СЕС от 10.12.2020 г. по дело С-616/19, тъй като касае специфичен случай на държава-членка – И., която е решила да не участва в приемането и прилагането на Директива 2013/32, поради което Директива 2005/85 продължава да се прилага в тази държава членка, какъвто не е случаят с България.

По изложените съображения и с оглед доказаността на основанията по чл.13, ал.2, т.1 ЗУБ (ред. в сила от 16.10.2015 г.), което е идентично с основанията за недопустимост на молбата за закрила по чл.33, ал.2, т.1 от Директива 2013/32/ЕС, съдът приема оспорването за неоснователно. Жалбоподателят е лице, на което друга държава-членка е предоставила закрила и която с отговора си на искането на България по Регламент № 604/2013 е показала, че счита жалбоподателя като гражданин на трета държава, който вече се ползва от международна закрила. Изложеното правилно и обосновано е дало основание за постановяване на оспореното Решение № 2338/11.11.2020 г. на зам.председателя на ДАБ, оспорването на което следва да бъде отхвърлено.

С писмо изх.№ УП-15664 от 27.11.2020 г. ДАБ е уведомила компетентните миграционни органи – Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР, че спрямо чужденеца А. Ш. Р., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на С., са приложими нормите на Закона за чужденците в Република България. Това обстоятелство е потвърдено в писмо на ГДГП-МВР рег. № 328200-24061 от 23.12.2020 г. до АССГ – дирекцията е компетентен орган по изпълнение на Споразуменията за обратно приемане на незаконно пребиваващи лица (реадмисия), както и тези на европейско ниво, каквото споразумение има сключено с Кралство Д.. Към момента на отговора на ГДГП до съда, наличието на неприключило производство за международна закрила по ЗУБ, предвид оспорването на Решение № 2338/11.11.2020 г. на зам.председателя на ДАБ, представлявало пречка за заявяване на чуждия гражданин за реадмисия. Именно това обстоятелство е пречката за изпълнение на заявеното от чужденеца в писмо до ДАБ вх.№ КП-1283 от 08.09.2020 г. желание да се върне в Д. и да бъде предаден за трансфер.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Ш. Р., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в С., гражданин на С., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.3, чрез адв. Л. Ф., срещу Решение № 2338 от 11.11.2020 г. на заместник председателя на ДАБ, с което на основание чл.77, ал.3, вр. чл.13, ал.2, т.1 ЗУБ е прекратено производството за предоставяне на международна закрила, образувано на основание чл.68, ал.1, т.1 ЗУБ.
Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: